

Arrest

nr. 72 421 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die loco advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 november 2001, verklaart er zich op 10 september 2011 een derde maal vluchteling.

1.2. Op 20 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 21 oktober 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul. Van origine bent u Tadzjiek. Uw vader was van beroep politie-officier op de luchthaven van Kabul. Wanneer de Mudjaheddin Kabul veroverden verloor uw vader zijn werk. Daarop startte hij een handel in wisselstukken voor auto's. Op 9 aqrab 1379 (= 31 oktober 2000) werd uw vader door de Taliban opgepakt op beschuldiging van wapenbezit. Op 15 hoet 1379 (= 5 maart 2001) kwamen de Taliban bij u thuis langs en vertelden dat uw vader had verklaard dat u wapens in uw bezit had. De Taliban gaven u één dag om deze wapens aan hen te overhandigen. Vervolgens dook u onder bij uw oom in Kabul. Wanneer de Taliban de volgende dag bij u thuis kwamen, sloegen zij uw moeder en uw kleine broer. Vervolgens vertrok u samen met uw moeder, broer en zussen naar Parwan (district Jabal-us-Saraj), waar Shura-e-Nezar aan de macht was. Op 27 à 28 assad 1380 (18 à 19 augustus 2001) kwamen leden van deze groepering langs om u op te eisen voor de krijgsdienst en werd u overgebracht naar hun "militaire universiteit", gelegen in het dorp Unara. Uw moeder zocht u er elke dag op en wou een ontsnapping uit het kamp opzetten. Enkele dagen later klauterde u samen met nog een andere jongeman over de muur. U liep vervolgens naar het busstation waar u een chauffeur vond die u naar Pakistan bracht. Daar ontmoette u uw smokkelaar die u vervolgens naar België bracht. U vroeg in België asiel aan op 27 november 2001. Nadien vernam u via uw moeder dat de bewaker van het wapendepot van Shura-e-Nezar in Jabal-us-Saraj werd vermoord. Het wapendepot was leeggehaald. Een arrestatiebevel werd tegen u uitgevaardigd door Shura-e-Nezar. U werd beschuldigd van moord, wapenroof en overlopen naar de Taliban. Op 23 juli 2003 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 23 april 2004 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen eveneens u het vluchtelingenstatuut te weigeren. Op 27 mei 2005 werd u in de gevangenis opgesloten op verdenking van verkrachting van een minderjarige. Op 18 november 2005 werd u in afwachting van uw proces in vrijheid gesteld. Uw aanvraag tot regularisatie van 13 maart 2006 werd op 18 augustus 2008 ongegrond verklaard. Een verzoekschrift tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 19 december 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. 1 Op 11 januari 2008 werd u opgesloten omwille van het misdrijf dat u in 2005 pleegde. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens de verkrachting van een geestelijk gehandicapt minderjarig meisje. U diende daarna een nieuwe asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. U vreesde na vrijlating te worden gerepatriëerd naar Kabul. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u één document voor. Het diende te bevestigen dat u eertijds een overheidsfunctie had en dat u vanuit die positie vijanden heeft gemaakt. Op 28 juni 2010 kwam het CGVS tot het besluit dat u noch de vluchtelingenstatus nog de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Op 18 november 2010 werd u door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest 51330 de vluchtelingenstatus geweigerd en werd u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 september 2011 vroeg u voor de derde keer asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Ter ondersteuning van deze derde asielaanvraag legt u volgende nieuwe elementen voor: een brief over uw problematiek ondertekend door twee dorpelingen van Jabal-us-Saraj, de Nederlandse vertaling van de brief en kopies van de taskara's van de twee ondertekenaars. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in uw dorp Kalaja, in het district Bagrami in de provincie Kabul.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend. In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen. Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig waren. Op 23 april 2004 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen eveneens u het vluchtelingenstatuut te weigeren. Ook in kader van uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal geoordeeld dat er aan uw asielrelaas geen geloof kon gehecht worden en werd u de vluchtelingenstatus geweigerd. Ook de subsidiaire beschermingsstatus werd u geweigerd omdat u afkomstig bent uit de stad Kabul. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 18 november 2010 in dezer dat u de vluchtelingenstatus werd geweigerd daar er geen geloof wordt gehecht aan uw asielmotieven en u uitgesloten werd van de subsidiaire beschermingsstatus. We verwijzen voor dit laatste naar de beslissing van de RVV: U werd in februari 2008 door een Belgische rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier brutale feiten van

verkrachting betreft, uitgevoerd in bende op een verstandelijk gehandicapt en dus volkomen weerloos meisje, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij door het plegen van één strafbaar feit in België in de gevangenis is beland, maar dat hij nu - na een lange periode van detentie – tot inkeer is gekomen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent de brutale aard van de feiten. Betreffende verzoekers bewering volledig geïntegreerd te zijn in de gemeenschap, duurzaam verankerd te zijn en hier een privé- en gezinsleven uit te oefenen in de zin van artikel 8 EVRM, kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing voornoemde artikel schendt daar verzoeker geenszins met concrete elementen aantoont op welke wijze de bestreden beslissing zijn privé-, familie- en gezinsleven schendt. De door u neergelegde documenten en verklaringen afgelegd in kader van uw derde asielaanvraag dienen in het licht hiervan te worden bekeken. Ter ondersteuning van deze derde asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een brief over uw problematiek ondertekend door twee dorpelingen van Sabul-Saraj, de Nederlandse vertaling van de brief en copies van de taskara's van de twee ondertekenaars. Dient opgemerkt dat deze documenten reeds door de RVV werden besproken in kader van uw tweede asielaanvraag en er werd geoordeeld dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft en dat dergelijk document slechts waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De twee andere documenten werden niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor ze niet in overweging werden genomen. In kader van uw derde asielaanvraag legt u geen verklaringen af die deze appreciatie zouden kunnen wijzigen, integendeel. U geeft zelf ook aan dat deze brief op uw vraag werd opgesteld nadat u contact had met uw moeder die nog steeds in het district Bagrami verblijft. Op uw verzoek liet zij een document opstellen door twee dorpelingen van Sabul Jaraj die ooggetuigen waren van uw problemen. Hieruit blijkt duidelijk dat dit document ter uwen behoeven is opgemaakt en geen objectieve bewijswaarde heeft. Opvallend daarbij is ook nog dat gevraagd naar wat zij als ooggetuigen dan precies zagen, u hierop geen duidelijk antwoord weet te geven: "Nadat ik was gevangen door de Mujaheddin en dat ik naar hun groep moest om met hen te vechten, iedereen in de streek wist dat ik gevangen was door de Mujahedin. Nadat ik ontsnapte kwamen deze mensen me terug zoeken, op dat moment waren zij de ooggetuigen" (cgvs, p.2-3). De bewijswaarde van dit document dient dan ook, en zoals reeds werd opgemerkt, te worden gerelativeerd en is niet bij machte om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De beide andere door u neergelegde documenten, meer bepaald de taskara's van twee van de ondertekenaars van het document, voegen gezien bovenstaande observaties geen bijkomende elementen aan uw asielaanvraag toe. Gezien het geheel van bovenstaande observaties wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd en wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande het statuut van subsidiaire bescherming werpt verzoeker op dat hem de subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te worden toegekend. Hij is van mening dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 §2 a, b en c. Hij verwijst ter zake naar zijn asielrelaas en naar de algemeen gekende onveilige situatie die zeker voor verzoeker, als voormalig inwoner van het dorp Kalaja, in het district Bagrami, in de provincie Kabul, geldt. Ten onrechte werd in de vorige asielprocedures aangenomen dat hij afkomstig zou zijn uit de stad Kabul. In de beleidsnota van het Commissariaat-generaal over Afghanistan van september 2010 staat er vermeld dat er in de provincie Kabul bepaalde districten in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent dat zijn district Bagrami één van die districten is. Verzoeker werpt ook nog op dat de bestreden beslissing strijdig is met het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994. Artikel 55/4 c van de vreemdelingenwet voert immers een onderscheid in tussen twee categorieën van asielzoekers, zij waarvoor er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij een ernstig misdrijf hebben gepleegd en zij waarvoor er wel ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij een ernstig misdrijf hebben gepleegd. Het gelijkheidsbeginsel verhindert niet dat er voor verschillende categorieën van personen verschillende behandelingswijzen worden gehanteerd, op voorwaarde dat het onderscheid op een objectief en niet-willekeurig criterium berust. Hier is het criterium van onderscheid om al dan niet tot uitsluiting over te gaan het "ernstig misdrijf", zijnde geen objectief doch wel een subjectief en willekeurig criterium van onderscheid. Elke dossierbehandelaar bij het CGVS kan er een andere invulling van het begrip "ernstig misdrijf" op na houden, vermits het niet duidelijk is wat er verstaan wordt onder dit begrip. In de huidige versie is het artikel 55/4 c) van de vreemdelingenwet strijdig met het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker

vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: "Schendt artikel 55/4, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10 en 11 en 191 van de Grondwet, doordat het een onderscheid invoert tussen enerzijds de categorie van vreemdelingen waarvoor er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij een ernstig misdrijf hebben gepleegd, en anderzijds de categorie van vreemdelingen waarvoor er wel ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij een ernstig misdrijf hebben gepleegd, zijnde een onderscheid gebaseerd op het criterium "ernstig misdrijf"?"

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker geen enkele grief aanvoert met betrekking tot de bestreden beslissing waar deze hem de vluchtelingenstatus weigert. Verzoeker stelt uitdrukkelijk dat "(...) verzoeker tijdens het interview met betrekking tot zijn derde asielaanvraag, zowel in eigen woorden als bij monde van zijn raadsman heeft laten verstaan dat zijn asielaanvraag enkel diende te worden beoordeeld als een verzoek om subsidiaire bescherming. Dit verzoek werd also schriftelijk geformuleerd aan DVZ bureau asiel." Verzoeker beperkt zich tot te stellen dat de nieuwe documenten die hem werden toegezonden door zijn moeder alsook de veiligheidssituatie in zijn geboortestreek aan bod kwamen tijdens het interview op 13/10/11 doch dat hiervan onvoldoende weerslag is te vinden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bepaalt echter dat de brief die verzoeker neerlegde reeds werd besproken in het kader van zijn tweede asielaanvraag en dat de overige documenten niet werden niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor ze niet in overweging werden genomen. Deze motieven die niet worden weerlegd door verzoeker worden derhalve door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. Verzoeker toont derhalve niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen.

2.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan worden vastgesteld dat verzoeker in wezen niet akkoord gaat met de beslissing houdende zijn uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Echter in het kader van zijn tweede asielaanvraag oordeelde de Raad in zijn arrest van 18 november 2010 reeds dat verzoeker wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij zich heeft schuldig gemaakt een ernstig misdrijf. In casu werd verzoeker in februari 2008 door een Belgische rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar omwille van een verkrachting, uitgevoerd in bende op een verstandelijk gehandicapt en dus volledig weerloos meisje. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk verwezen naar het desbetreffende arrest dat stelt "*Gezien het hier brutale feiten van verkrachting betreft, uitgevoerd in bende op een verstandelijk gehandicapt en dus volkomen weerloos meisje, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf "ernstig" is.*" Verzoeker heeft nagelaten om het arrest van de Raad in het kader van zijn tweede asielaanvraag waarin hij op basis van de door hem gepleegde feiten reeds werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus aan te vechten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Het principe van het gewijsde verhindert derhalve dat de Raad de uitsluiting van de subsidiaire bescherming opnieuw gaat beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Hiervoor wordt verwezen naar wat onder sub 2.2. werd uiteengezet.

2.4. Wat betreft verzoekers wetskritiek ten slotte met betrekking tot het begrip 'ernstig misdrijf' zoals vastgesteld in artikel 55/4, c kan het volgende worden opgemerkt. Van een schending van het gelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonst dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 5 januari 2007, nr. 166 369). De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou

aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. In het bijzonder toont de verzoekende partij niet aan dat andere asielzoekers, die zich schuldig hebben gemaakt aan een gelijkaardig misdrijf niet zouden zijn uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve is de Raad van oordeel dat het stellen van de door verzoeker gesuggereerde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om *in casu* te komen tot een uitspraak en, daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State, is de Raad in overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER